

en les darreres edicions, obres de caràcter fantàstic.

GALERIA

73

Cabanyal-Canyamelar: portes obertes a l'art

Núria Cadenas

El barri valencià del Cabanyal-Canyamelar vol viure i ho dirà amb música i teatre, escultures, pintures i circ.

OPINIÓ

11

El pacte (im)possible

Pere Martí

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Cañis

Què em passa, doctor?

Miquel Ramon

16

Estimats cagamànecs

Martí Domínguez

17

Nacionalismes divergents

Toni Cucarella

18

Llatinoamèrica...

Llibert Ferri

19

La fi de la Declaració

Miquel Payeras

El front superat

Ramon Barnils

La barra de Fraga

Xavier Vinader

82

Un país pobre

Joan Francesc Mira

Terra, un bumerang

No ens cansarem de donar voltes a les preguntes sense resposta que han plantejat els últims esdeveniments relacionats amb Telefònica i els mercats financers. No parlem de si Juan Villalonga, el president de Telefònica, és o no amic de José María Aznar (que els aprofiti), sinó de qüestions molt més preocupants que posen en dubte l'arquitectura ètica de les societats avançades (com la nostra?) al tombant de segle.

En primer lloc, els booms financers de Telefònica i la seua filial Terra Networks, que són reflex de fenòmens similars als Estats Units (Microsoft, Sun Microsistems, Amazon...), confirmen una vegada més la "febre d'or" que envolta els negocis de les telecomunicacions i les noves tecnologies de la informació. Una febre que, com totes les febres, passarà algun dia, però que de moment

contribueix a velocitat de vertigen a distanciar cada vegada més la riquesa dels països rics i la pobresa dels països pobres. Avui dia són impensables fenòmens com aquests que comentem als països més pobres del planeta, i els casos d'enriquiment sobtat que s'hi donen també fan més gran la distància entre el nivell de vida dels sectors benestants i la resta de la població.

Però no es pot acusar Telefònica o Terra Networks d'haver provocat aquesta situació de conseqüències incertes, sinó únicament d'aprofitar-se'n, com sembla que fa tothom qui pot. En canvi, sí que es poden qüestionar els *pelotazos* (paraula que encara no té traducció en llengua catalana) d'aquestes dues companyies, basats en l'origen d'empresa pública i monopolista de Telefònica, que continua essent un monopoli de fet

en la majoria de mercats en què es mou, tant a l'estat espanyol com a l'Amèrica Llatina.

Quant a Terra Networks, encara hi ha més preguntes d'ordre ètic i polític sense resposta. Terra –com explicava EL TEMPS la setmana passada– va nàixer no fa gaire a partir d'Olé, una empresa catalana de serveis a Internet adquirida per Telefònica. Resulta que Olé es va crear l'any 1994 amb finançament de la Fundació Catalana per a la Recerca, un organisme sense ànim de lucre

impulsat per la Generalitat de Catalunya. En un moment donat, els fundadors d'Olé –avui multimilionaris– i la Fundació van trencar les seues relacions, i ara ja no tenen res a veure, però saber que el *pelotazo* de Terra ha estat possible gràcies al finançament públic d'un projecte de suport a la recerca fa esgarriar. És un motiu més que suficient per a revisar les condicions de finançament públic de les iniciatives empresarials innovadores, per si són adequades a les noves realitats que posen en evidència casos com aquest.

Des del punt de vista català encara hi ha una altra pregunta: la Fundació Catalana per a la Recerca estava pensada per a promoure iniciatives que, com Olé, han tingut un èxit desbordant, però no han afegit ni un gram de valor al teixit econòmic i social català? Potser sí que han afegit valor a les butxaques dels fundadors d'Olé, i a Madrid, on hi ha la seu de Telefònica i Terra Networks, però no al país. En definitiva, en el cas d'Olé l'acció de foment a la innovació dels organismes públics catalans s'ha tornat contra els propis interessos com un autèntic bumerang: els hem pagat el beure. ■

“En el cas d'Olé, el foment a la innovació dels organismes públics catalans s'ha tornat contra els propis interessos, com un autèntic bumerang: els hem pagat el beure.”